

[Undervisningsministeren]

yderst alvorlig, hvorfor uddannelseskapa-
citeten for længst burde have været forøget.

I denne forbindelse må det stærkt under-
streges, at det netop var på baggrund af den
herskende jordemodermangel, at jeg i 1976
lod optagelseskapa-
citeten på rigshospitalets
jordemoderskole fordoble, således at der op-
tages 30 elever to gange om året mod tidlige-
re 30 elever 1 gang om året.

Effekten af den øgede optagelse – og altså
en begyndende afhjælpning af jordemoder-
mangelen – vil imidlertid først kunne vise
sig, når uddannelsesforløbet er gennemført.

Udvidelsen af uddannelseskapa-
citeten har i øvrigt i indkøringsfasen været forbundet
med vanskeligheder dels med hensyn til be-
sættelse af instruktionsjordemoderstillinger
på skolen, dels med hensyn til at skaffe de
nødvendige praktikpladser til eleverne til
veje. Det har bl. a. kun været muligt at frem-
skaffe tilbud om et meget begrænset antal
praktikpladser fra provinsen – herunder Fyns
amt – til det forøgede antal elever.

Ministeriet undersøger for tiden de tekni-
ske muligheder for en evt. flytning af en del
af rigshospitalets uddannelseskapa-
citet til vest for Store Bælt og har i denne forbindel-
se også haft kontakt med Fyn amtskommune.
Der er imidlertid ikke taget stilling til spørgs-
målet om, hvorvidt en sådan delvis udflyt-
ning er den mest hensigtsmæssige måde at
bidrage til afhjælpning af jordemodermange-
len i provinsen, eller om udstationering af
praktikanter på provinsens sygehuse på lige
så god en måde vil kunne løse problemerne.

Det kan i øvrigt oplyses, at der – bl. a. for
at få kvalificerede lærerkræfter – har været
gennemført et midlertidigt pædagogisk vide-
reuddannelseskursus for jordemødre på rigs-
hospitalet – i øvrigt med et positivt udfald.
Det kan ligeledes oplyses, at der for tiden
under indenrigsministeriet arbejdes med eta-
blering af en egentlig videreuddannelse af
jordemødre, som på forsøgsbasis påregnes
etableret i 1979.

Til statsministeren (3/3 78) af:

Voigt (FP):

»Vil statsministeren bekræfte, at der ikke
findes nogen som helst lovhjemmel til, at en
minister kan forbyde en borger, herunder et
folketingsmedlem, at henvende sig til en be-

stemt forvaltningsmyndighed eller til at stille
krav om, at sådan henvendelse kun kan ske
gennem ministeren personligt eller skrift-
ligt?«

(Spm. nr. 547).

Besvarelse (10/3 78):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Som bekendt er vort politisk-administra-
tive system opbygget på den måde, at depar-
tementet er ministerens sekretariat. Ingen
embedsmand har beføjelse til at træffe afgø-
relser i eget navn og på egne vegne. Alle af-
gørelser træffes af ministeren eller på mini-
sterens vegne. Ministeren er den politisk an-
svarlige chef.

At ministeren kan drages til ansvar for
sine embedsmænds handlinger, medfører nat-
urligvis, at han kan fastsætte regler for,
hvem i departementet der må udtale sig. Her-
under kan ministeren bestemme, at alle eller
visse henvendelser skal forelægges ham, før
der afgives en udtalelse.

Specielt med hensyn til henvendelser fra
folketingsmedlemmer i forbindelse med dis-
ses politiske virksomhed har det været reg-
len, at sådanne henvendelser skulle rettes til
ministeren. I de senere år har der dog nok
været en tendens til, at folketingsmedlem-
merne i stigende omfang har henvendt sig
direkte til centraladministrationens embeds-
mænd for at få oplysninger om konkrete sa-
ger. En sådan ordning er smidig og har vist
også generelt fungeret tilfredsstillende. Hvis
den i enkelte tilfælde skulle give anledning
til problemer, kan ministeren dog som nævnt
bestemme, at sådanne henvendelser skal fo-
relægges ham.

Lad mig til slut fastslå, at naturligvis vil
ingen minister forholde folketingsmedlemmer
oplysninger. Enhver kan inden for lovgivnin-
gens grænser få de oplysninger, han ønsker.
Men det er op til ministeren i hvert enkelt
tilfælde at bestemme, hvilken procedure der
skal følges ved afgivelsen af oplysningerne.

Til ministeren for Grønland (3/3 78) af:

Dohrmann (FP):

»Hvorledes vil ministeren forklare hårdt
plagede danske skatteydere rimeligheden i, at
de via årlige milliardtilskud til Grønland er
tvunget til at betale noget så meningsløst som